

SEVER

Ara us presentaré en **Magno**, té nou anys. Li agrada l'arròs a la cubana, jugar a bàsquet i saltar damunt dels bassals d'aigua els dies de forts torrencials. Es renta les dents després de cada àpat amb un raspall de color verd i amb una pasta de dents de la farmàcia on treballa el seu pare. Sempre porta al damunt un rellotge de sorra que compta exactament dos minuts.

Aquesta és la **Mireia**, té deu anys. És la més gran de la colla i es mostra sempre afectuosa i responsable, per això molt sovint fa el paper de "mama". Des de ben petita s'ha pensat que la terra gira sobre ella mateixa per l'impuls que fem els humans amb els peus al caminar. Quan tenia dos anys li van diagnosticar miopia i porta unes ulleres de cul de got molt característiques.

Aquí tenim en **Martí**, té set anys, vuit mesos i disset dies. És un crack de les matemàtiques; quan compra paquets de llegums compta sempre la quantitat exacta de cigrons, lenties o mongetes que hi ha dins. Ho apunta tot a la llibreta quadriculada que li va regalar la Mireia pel seu aniversari. No li agrada gens que la gent el tracti com a un nen petit.

Per últim, aquesta és la **Mariona**. Té nou anys i li encanta llegir. Viu en el seu món de follets i fades, i encara dorm amb en *Quico*, l'osset de peluix que li van regalar el dia del seu naixement. Li agrada cantar, ballar i tocar la guitarra, però no suporta les danses irlandeses. És un belluguet i no calla ni sota aigua.

Tots ells han nascut, viscut i crescut a Sever de Mar, un petit poble de la costa del Maresme on la mitjana d'edat ronda els 50 anys. Són coneguts a tota la vila amb el nom d'*Els Quatre Mmmagnífics*, i tenen el seu propi crit de guerra. Compten amb tot allò que un bon grup d'amics ha de tenir: diversió, alegria, humor, estimació, un nom, un crit..., però els falta una cosa molt important, una base secreta. És per això que la nostra història comença un dia calorós d'estiu en el qual els quatre amics buscaven un petit amagatall.

–Que shi, que shi! Que era per aquí. N'eshtic segur!!! – va exclamar en Martí.

–Vols dir que no t'has perdut un altre cop? Ja fa més d'una hora que estem caminant. – contestà la Mireia, que no ho veia massa clar.

–No shiguis exsagherada! Només fa shinquanta-quatre minutsh! – digué ell.

–Espereu! M’ha semblat veure una cova darrera d’aquell Roure. – va afegir en Magno, dirigint-se cap allà.

De cop i volta, els tres amics es van girar cap a en Magno i quedaren bocabadats en veure l’entrada d’una cova, si fa o no fa d’un metre de diàmetre, situada just darrera d’aquell arbre centenari.

–Veisheu com tenia raó! – va afirmar en Martí, molt content d’haver encertat la direcció correcta.

La Mariona, com que era la més valenta, va decidir entrar la primera.

–Veni, veni!!! Segur que aquí dins hi viu alguna fada. – va dir ella, molt emocionada.

–Apa!!! Ésh super gran aqueshta cova. – es va sorprendre en Martí.

–Ecooo... Ecoo... Eco... Oo...

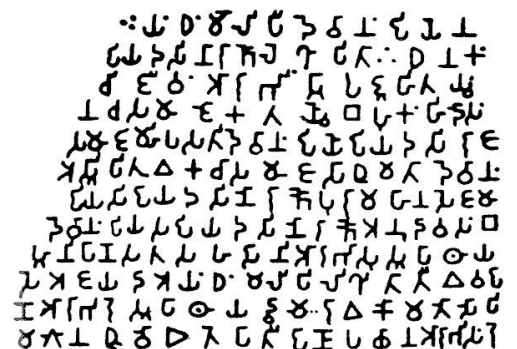
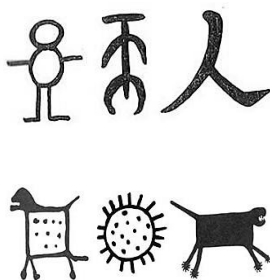
–Holaaa... Holaa... Hola... Aa...

–Què hi ha algúuu?... Uuu... Uu...

–Eh! Qui m’ha trepitjhat? – va exclamar el més petit de la colla.

–Per aquí, per aquí! –manifestà la Mariona– He trobat una cosa.

Després de passar per un seguit de cavitats molt estretes, *Els Quatre Magnífics* van arribar a una sala subterrània al bell mig de la cova. Allí es fixaren en una paret on hi havia pintures que semblaven prehistòriques.

– Què és això? – va preguntar la Mireia, mentre els altres observaven la paret amb molta admiració.

– Shegur que té milers d'anysh. – digué en Martí, pensant si aquelles pintures tindrien alguna relació amb les matemàtiques.

– Algú entén què hi posa? – va demanar en Magno

– Jo no més hi veig una mena de V baixa... – afirmà la Mireia.

– Però que no pot ser, que té un palet al mig! – corregí en Martí.

– Que no, que no. Que és una A!!! – va dir la Mariona, satisfeta d'haver resolt el misteri.

– Sí, sí!!! Jo també la veig, però està al revés! – va destacar en Magno.

– Vist així, sí que teniu raó! Vaig a posar-la bé – afegí la Mireia.

Un cop posada la lletra A al seu lloc, van estar discutint i decidint què volien fer amb el seu amagatall secret durant una llarga estona. Que si pintar les parets, que si portar-hi taules i cadires per poder estar més còmodes... De cop i volta, es van adonar que s'havia fet molt tard i, després de prometre que no explicarien a ningú l'existència del refugi, van marxar corrents cap a casa.

Aquella nit, casualment, els protagonistes no van poder dormir gens perquè el gall de la granja del costat del poble no parava de cantar, com si fos primera hora del dia.

Quan l'endemà al matí es trobaren per anar cap a la platja, es van explicar que els pares els havien donat uns esmorzars molt estranys:

– A mi m'han donat eshcadella i carn d'olla, amb la calor que fa! – va dir en Martí una mica decebut.

– Doncs jo he hagut de menjar espaguetis a la carbonara... – afegí la Mariona.

– Jo he esmorzat el millor menjar del món. Arròs a la cubana!!! – exclamà en Magno, extremament emocionat.

– Quines coses més rares... – va remarcar la Mireia.

De camí cap a la platja, van començar a veure coses que els van fer sospitar que passava quelcom: les botigues estaven tancades, la poca gent que hi havia al carrer anava abrigada de cap a peus tot i que feia una calor de mil dimonis, els fanals estaven encesos en plena llum del dia, els cotxes circulaven marxa enrere... També es van fixar que, en passar pel costat d'un restaurant, els cambrers servien el menjar dins els gots i la beguda als plats, i això els va fer riure tant que no podien parar. En arribar a la platja, van seguir estranyant-se del que feien els altres.

- Què fa tota aquella gent caminant d'esquena? – va preguntar en Magno.
- No ho sé, jo me'n vaig a comprar un gelat! – va respondre la Mireia, caminant també d'esquena.
- Perquè caminesh així, Mireia? – demanà en Martí.
- Ni idea, no estic entenent res!!! No puc tirar endavant! – va exclamar ella.
- Esteu ben bojos! – digué la Mariona, cargolant-se de riure.

Els quatre amics no se'n sabien avenir. De sobte, també es van adonar que hi havia gent nedant a la sorra amb ulleres de bussejar i gent prenent el sol a l'aigua amb ulleres de sol. Al cap de cinc minuts va arribar la Mireia amb el gelat, però estava tot desfet, com si fos la cosa més normal del món.

- Com és que tot va al revés? – va dir en Magno, molt pensatiu.
- Sí... això és molt estrany! – afegí la Mireia.
- Eshpereu, eshpereu. No ush n'adoneu? Eshtan pashant coshesh molt raresh desh que vam entrar a aquella cova tant tenebrosha. – va afirmar en Martí.
- Ei! És veritat! Ara ho entenc tot. Hem estat equivocats des del principi... Crec que el que vam girar no era una A, sinó un cap de bou. – va puntualitzar la Mariona.
- És clar!!! – va recordar en Magno.

En aquell moment, es van adonar que a la nit havien quedat per sopar al seu restaurant preferit amb totes les famílies.

– Ai ai ai... – digué la Mariona – Si tot va al revés em donaran pebrot escalivat per sopar!!!

– No!!! A mi em donaran cigrons amb espinacs! Quin fàstic!!! – va exclamar la Mireia.

– Ui! Jho no vull menjhar bròquil... – afegí en Martí.

– Oh no... Em posaran pizza!!! – va dir en Magno.

– NO T'AGRADA LA PIZZA? – preguntaren els tres amics, sense entendre res.

Finalment, van decidir que havien de tornar a entrar al seu amagatall secret per girar la A, ja que cada vegada s'estaven invertint més les coses, i el món no podia continuar d'aquesta manera. A més a més, a partir d'aquell dia, van enganxar un cartellet al costat del cap de bou en el que posava NO TOCAR, per si un cas algú passava per allà i se li acudia la genial idea de girar-lo.

Així doncs, ja ho sabeu. Si algun dia aneu passejant pel bosc de Sever de Mar i entreu dins d'una cova de menys d'un metre de diàmetre que està darrera d'un roure centenari, recordeu, sobretot, que no heu de tocar el cap de bou.